

KIŁNY (1) *ai*

A pl subst kiłn(e).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Przymiotnik od „kiła”; spowodowany kiłq: weźmi Zánklu y s korzenim/ á warz w wodzie rzeczney áż do połowice wywre/ á tym rány wymyway/ bądź kiłne álbo inne. SienLek 119.

KW